

Proloog

Na de crash

Ik heb nog nooit iemand vermoord.

Ik ben geen moordenaar. Ik ben een góéd mens. Ik lieg niet. Ik bedrieg niet. Ik steel niet. Ik verhef zelfs amper mijn stem. In mijn leven heb ik maar heel weinig dingen gedaan waar ik me voor schaam.

Toch verkeer ik nu in deze situatie.

Ik verwachtte dat de persoon onder me zich zou verzetten, maar niet zo erg. Ik verwachtte niet zoveel gespartel.

Of die verstikte kreten.

Ik zou kunnen stoppen. Het is nog niet te laat. Ik heb nog vijftien seconden om te beslissen of ik een moordenaar wil zijn. Dertig seconden hooguit.

Maar ik stop niet. Dat kan ik niet.

Dan eindelijk, éindelijk houdt het verzet op. Nu ligt er een verslapt, roerloos lichaam voor me. Ik hoef geen arts te zijn om te kunnen zien of iemand dood is.

Wat heb ik gedaan?

Ik verberg mijn gezicht in mijn handen en onderdruk een snik. Ik huil niet gauw, mijn leven lang al niet, maar nu lijkt het gepast. Als ik niet huil, wie zal het dan doen? Na een poosje dwing ik mezelf om rechtop te gaan staan en tot bedaren te komen. Tenslotte had ik een goede reden om dit te doen.

Het kon niet anders.

DEEL I

Een week voor de crash

Hoofdstuk 1

TEGAN

Ik weet niet of ik het haal tot aan de voordeur.

De afstand van mijn kleine Ford Fusion tot aan de ingang van het appartementencomplex waar ik woon, is ongeveer vijftien meter. Vijftien meter is niet ver. Onder de gunstigste omstandigheden zou ik er rennend maar een paar seconden over doen.

Maar vanavond niet.

Ik woon in een studio op de tweede verdieping van een klein flatgebouw in Lewiston, Maine. Het gebouw ligt in een verschrikkelijke buurt, maar op dit moment kan ik me niets beters veroorloven. Mijn dienst in de supermarkt eindigde pas na zonsondergang, wat betekent dat het nu pikdonker is buiten. Het pad van de parkeerplaats naar de flat werd verlicht door een straatlantaarn, maar een maand nadat ik hier ben komen wonen is de lamp stukgegaan en niemand heeft de moeite genomen hem te vervangen. Als ik de koplampen eenmaal heb gedoofd, zie ik haast geen hand meer voor ogen.

Kort nadat ik de auto parkeerde, heb ik de motor afgezet, want ik mag nu geen benzine verspillen. Het is zo koud dat ik zelfs in de auto de wolkjes van mijn adem kan zien. De temperatuur in Maine is in december altijd ruim onder het vriespunt. Ik tuur door de voorruit en kan nog net de ingang van het gebouw onderscheiden. De straatlantaarn doet het dan wel niet, maar net boven de deur brandt een lampje. Dat helpt om het sleutelgat te vinden zodat ik de deur kan openmaken.

Het geeft ook net genoeg licht om de man te zien die in het schemerduister bij de deur staat.

Blijkbaar staat hij daar te wachten.

Huiverend verschuif ik op mijn stoel. Dat gaat tegenwoordig niet zo gemakkelijk. Een felle, stekende pijn schiet door mijn rechterbeen, iets wat me de laatste tijd steeds vaker overkomt. Volgens de dokter is het ischias, veroorzaakt door een geïrriteerde zenuw in mijn ruggengraat. Ik dacht dat mijn leven er niet ellendiger op kon worden, maar blijkbaar heb ik boven op al het andere ook nog een geïrriteerde zenuw in mijn ruggengraat.

Door de duisternis tuur ik naar de man bij de ingang, terwijl ik me afvraag wat hij daar te zoeken heeft. Het is te donker om zijn gezicht te kunnen zien, maar hij is betrekkelijk lang en mager. Hij draagt een lange, donkere trenchcoat, wat me niet bepaald op mijn gemak stelt. Hij ziet er dreigend uit, maar eerlijk gezegd ziet iedereen er in het donker dreigend uit.

Hij zou volkomen onschuldige bedoelingen kunnen hebben. Misschien wil hij op bezoek gaan bij een vriend in het gebouw. Misschien is hij een undercover agent (waarschijnlijk niet.) Misschien is hij... Nou, ik kan geen ander voorbeeld bedenken van wat iemand hier om halftien 's avonds te zoeken kan hebben. Wat ik bedoel, is dat hij hier niet per definitie hoeft te zijn om mij aan te vallen.

Hoe dan ook, ik kan moeilijk de hele nacht in mijn auto blijven zitten. Ik haal het flesje pepperspray dat ik tegenwoordig altijd bij me draag, uit mijn tas en stop het in mijn jaszak. Als die kerel de schamele inhoud van mijn portemonnee wil hebben, zal ik het hem niet makkelijk maken. Ik verplaats mijn huissleutels naar mijn andere zak zodat ik er goed bij kan, pak vervolgens de zak boodschappen van de passagiersstoel en til hem in mijn armen. Meneer Zakir geeft me altijd een flinke korting op levensmiddelen die bijna over de datum zijn, en ik weiger ze achter te laten puur omdat er een of andere engerd voor de deur van mijn flatgebouw staat.

Als ik uit mijn Ford stap, trekt er opnieuw zo'n felle pijscheut door mijn rechterbeen. Mijn jas hangt open, maar daar kan ik niet

veel aan doen, want de rits kan niet meer dicht. Dat is al maanden zo. Niet dat die rits niet werkt, hoewel een kapotte rits wel goed zou passen bij de stand van zaken in mijn leven op dit moment. Nee, de reden dat mijn jas niet meer dicht kan, is dat hij niet meer over mijn gezwollen buik past.

Ik ben bijna acht maanden zwanger.

Zodra ik uit de auto ben gestapt, beginnen mijn opgezette voeten heftig te protesteren. Tijdens de dubbele dienst in de supermarkt zijn ze uitgezet tot twee keer hun normale omvang, waardoor ze amper nog in mijn sneakers passen. Ik ga zo recht mogelijk staan, waarbij de koude lucht in mijn gezicht slaat. In de loop van mijn zwangerschap heb ik steeds meer last gekregen van vermoeidheid, vooral later op de dag, maar door die ijskoude wind ben ik meteen klaarwakker.

Ik sla het portier achter me dicht en de man die tegen de gevel van het gebouw geleund staat, doet met een ruk zijn hoofd omhoog. Nog steeds zie ik niet veel meer dan een silhouet, maar hij kijkt nu recht in mijn richting. Mijn arm met de zak boodschappen trilt en ik steek mijn andere hand in mijn zak om de pepperspray te pakken.

Waag het niet me mijn oudbakken brood af te pakken, klookzak die je bent.

Ik adem diep de ijzige lucht in en loop doelbewust naar de ingang van het gebouw. Ik vermijd het om hem aan te kijken, zoals ik in de loop der jaren heb geleerd te doen bij tientallen andere enge kerels. Maar ik voel dat zijn ogen me volgen. Mijn vingers sluiten zich om de pepperspray en ik sta op het punt om die vliegenvlug tevoorschijn te halen, als een bekende stem mijn angstige gedachten binnendringt.

‘Tegan?’

Ik laat mijn blik in de richting van de stem zwenken. Het licht boven de ingang is nu helder genoeg om het gezicht van de man te kunnen zien en onmiddellijk ebt alle spanning uit me weg.

‘Jackson!’ roep ik uit. ‘O mijn god, je joeg me de stuipen op het lijf.’

De man voor me, Jackson Bruckner, draagt een trenchcoat over zijn zoals gebruikelijk gekreukte witte overhemd, grijze das en grijze

broek. Hij komt hier niet uit de buurt en ik neem aan dat hij een rit van minstens twee uur achter de rug heeft, maar zoals altijd wanneer hij bij me komt opdagen, ziet hij er heel alert uit.

Zonder dat ik het hoeft te vragen neemt hij de zak boodschappen van me over, waardoor de pijn in mijn voeten een klein beetje afneemt. 'Het spijt me heel erg,' zegt hij. 'Ik wilde naar de supermarkt gaan, maar mijn gps gaf aan dat die gesloten was. Daarom ben ik hiernaartoe gekomen. Ik ging ervan uit dat je elk moment thuis kon komen, dus stond ik hier te wachten.'

'Je had me een appje kunnen sturen,' mompel ik, nu lichtelijk gegeneerd omdat ik zo bang was voor deze man met zijn bril met jampotglazen en zijn grote afstaande oren. Nu hij niet langer in het donker verborgen staat, is hij zo ongeveer de minst bedreigende figuur die ik ooit heb gezien. Hij is leuk, maar een beetje op een sukkelige manier.

Hij is trouwens niet de vader van mijn ongebooren kind en ik heb ook geen relatie met hem.

'Maar ik heb je geappt,' zegt hij.

Ik haal mijn telefoon uit mijn tas en inderdaad, er zijn een paar appjes van Jackson die ik niet had gezien. Natuurlijk heeft hij me geappt. Jackson is betrouwbaar. Hij werkt als advocaat en is summa cum laude afgestudeerd aan een topuniversiteit. Dat heeft hij me niet verteld, maar ik heb hem gegoogeld.

'Ik zie het,' geef ik toe.

Hij werpt een blik op zijn horloge. 'Ik heb ook Chinees besteld. Het is er over een paar minuten.'

Mijn maag begint te knorren zodra het over eten gaat. Ik zou voor twee moeten eten, maar ik eet amper genoeg voor één. 'Lo mein met kip?' vraag ik hoopvol.

'Natuurlijk.' Hij grijnst naar me. 'Ik draag eerst even deze boodschappen voor je naar boven en dan ga ik terug om de bestelling aan te nemen.'

Ik wil protesteren, maar naarmate mijn buik dikker wordt, wordt het steeds lastiger om boodschappen naar boven te sjouwen. Als hij dat voor me wil doen, kan ik daar alleen maar blij om zijn.

‘Dank je,’ zeg ik.

Zijn ogen ontmoeten de mijne in het gedempte licht bij de ingang. ‘Dat spreekt vanzelf.’

Jackson wacht geduldig, terwijl ik sta te klungelen met mijn sleutel in het slot. Bij koud weer blijft het altijd hangen en dat is hier tien maanden van het jaar het geval. Als ik de deur eindelijk van het slot heb, houdt hij hem als een echte heer voor me open. Ik mag Jackson heel graag. Ik vind het leuk als hij voor eten zorgt, wat de laatste tijd steeds vaker voorkomt.

Maar in werkelijkheid is dit geen gezelligheidsbezoekje. Jackson en ik hebben belangrijke zaken te bespreken.

Binnenkort zal ik rijker zijn dan in mijn stoutste dromen.

En dat allemaal door de baby die in me groeit.

Hoofdstuk 2

Als Jackson en ik naar binnen zijn gegaan, loop ik door zonder in mijn postbus te kijken. Ik hoef de rekeningen die op me liggen te wachten, niet zo nodig te zien. Ik heb toch geen geld op de bank om ze te betalen. Samen gaan we de twee trappen naar mijn appartement op. De lampen in het trappenhuis hebben een lage wattage en de verf aan de muren bladdert vreselijk af, maar daar hoor je hier niemand over klagen. Mijn voeten kloppen pijnlijk bij elke trede die ik neem. Gelukkig ben ik nu zo thuis.

Op de eerste verdieping blijf ik een paar seconden staan om op adem te komen. Ik ben tegenwoordig altijd buiten adem. Dat zal wel komen doordat mijn longen niet zo ver kunnen uitzetten als ik graag zou willen, door de foetus die in me groeit. Het kan ook iets heel naars zijn. Ik heb het dokter Google gevraagd en wat hij te zeggen had, beviel me helemaal niet. Het zou een bloedprop in mijn longen kunnen zijn. Of hartfalen. Het zou ook tuberculose kunnen zijn.

Maar ik heb een heel slechte zorgverzekering, dus ik duim maar dat het niets ernstigs is.

Jackson frons bezorgd zijn voorhoofd. ‘Gaat het?’

‘Ja hoor,’ zeg ik, snakkend naar adem. Ik knik naar de trap. ‘Kom, dan gaan we verder.’

Zodra we bovenaan de laatste trap zijn, gaat Jacksons telefoon in zijn zak. Hij haalt hem tevoorschijn en kijkt op het scherm. ‘Het eten is er.’

Ik steek mijn handen uit naar de zak boodschappen. ‘Ga het maar halen. Vanaf hier red ik het wel.’

Hij kijkt twijfelachtig. 'Weet je het zeker?'

Veelbetekenend kijk ik hem aan. 'Hoe denk je dat ik dit anders doe, als jij er niet bent?'

Even staat zijn magere gezicht berouwvol, maar ik weet niet waarom. Hij hoeft tijdens deze zwangerschap niet op me te passen. Hij is niet verantwoordelijk voor me. Het is aardig van hem dat hij mijn boodschappen draagt, maar mijn baby en ik zijn niet zijn probleem. En heel binnenkort, als de papieren zijn getekend, zal ik hem waarschijnlijk nooit meer zien.

Jackson geeft me de zak weer aan. Ik hou hem op mijn linkerarm in evenwicht en loop door de gang naar mijn appartement, terwijl ik in mijn jaszak naar mijn sleutels zoek. Ik heb de deur bijna open als ik achter me een scherpe stem hoor zeggen: 'Alweer een andere man, Tegan?'

Ik draai mijn hoofd om en kijk in de waterige, bloeddorlopen ogen van mevrouw Walden, mijn bejaarde buurvrouw. Doordat ik beneden een keer een pakje zag dat voor haar was afgeleverd, weet ik dat haar voornaam Evangeline is. Maar toen ik haar voor het eerst ontmoette, stelde ze zich voor als mevrouw Walden. En al wonen we nu twee jaar naast elkaar, ze heeft me heel duidelijk te verstaan gegeven dat ik haar nog steeds met 'mevrouw Walden' dien aan te spreken.

'Eerlijk,' zegt ze, 'je maakt nog een bordeel van deze flat.'

Ik heb geen idee waar ze het over heeft. Al die tijd dat we naast elkaar wonen, is Jackson op mijn broer na de enige man die bij me op bezoek is geweest. En hij en ik gaan niet eens met elkaar naar bed. Maar het heeft geen zin om ertegenin te gaan. In haar ogen zou ik net zo goed in het gebouw rond kunnen lopen met een rode A op mijn borst. (Zoals Hester, de overspelige hoofdpersoon uit *The Scarlet Letter* van Nathaniel Hawthorne.)

Haar blik gaat omlaag naar mijn buik, die onder de verhoogde taille van mijn zwart-groene blouse uit de kringloopwinkel uitsteekt. Hij heeft een kraag met ruches en is om te huilen zo smakeloos, maar toen

ik hem kocht, kon ik me niet veroorloven om een hoop geld neer te tellen voor kleren die ik maar vier, vijf maanden nodig zou hebben.

Mevrouw Waldens negatieve oordeel over mij heeft overigens niets te maken met mijn goedkope, lelijke blouse. Haar afkeuring is gebaseerd op het feit dat ik drieëntwintig, acht maanden zwanger en ongetrouwd ben.

Maar jezus, dat gaat haar toch zeker geen moer aan?

‘Wat ik je wilde vragen, Tegan,’ zegt ze met haar krakerige stem. ‘Ga je verhuizen als de baby er is?’

Ik leg mijn hand op mijn buik en word beloond met een stevige trap. Eén ding moet ik deze baby nageven: ze heeft een hoop energie. Meer dan ik op dit moment.

‘Misschien,’ antwoord ik. ‘Dat heb ik nog niet besloten.’

‘Weet je, een baby zal de rust hier ontzettend verstoren.’ Ze doet haar kin omhoog. ‘Al dat gehuil de hele nacht door! Wat een ellende.’

Ik verplaats mijn hand weer naar de sleutel die uit het slot steekt, en draai hem om tot ik de geruststellende klik hoor. ‘Ik heb inderdaad begrepen dat baby’s heel veel huilen. Dat komt doordat ze nog niet kunnen praten.’

‘Niemand zal een oog dichtdoen!’ vervolgt ze. ‘Ik vind het ontzettend egoïstisch van je dat je een pasgeboren kind in een woonomgeving van voornamelijk volwassenen zet.’

‘Nou, dat heb ik niet bepaald zo gepland.’

Ze tuit haar lippen. ‘Nee, dat zal wel niet.’

Ik wil mevrouw Evangeline Walden toesnauwen dat ze het helemaal mis heeft wat mij betreft. Ze heeft een heleboel dingen zomaar aangenomen, die totaal niet kloppen. Ik ben niet het type meisje dat een onenightstand heeft en zwanger raakt zonder zelfs maar te weten wie de vader is. Hoewel ik me, nu het mezelf is overkomen, schuldig voel tegenover al die vrouwen op wie ik om die reden kritiek had. Ik had grootse plannen voor mijn leven, plannen die geen van alle inhielden dat ik op mijn tweeëntwintigste zwanger zou raken.

Maar de realiteit is dat ik wel degelijk op mijn tweeëntwintigste zwanger ben geraakt. Het wás een onenightstand. En tot voor kort wist ik niet wie de vader was.

Dus eigenlijk is er niet zoveel wat ik tegen haar kan zeggen, zonder de waarheid geweld aan te doen.

Vandaar dat ik alleen maar naar haar glimlach, terwijl ik de deur openduw. 'Goedenavond, mevrouw Walden.'

'Ik ga met de beheerder praten over...'

Mevrouw Walden is nog midden in haar zin op het moment dat ik de deur achter me dichtsla. Als ze bij de gebouwbeheerder wil klagen over het feit dat ik het appartement illegaal bevolk met mijn nageslacht, gaat ze haar gang maar. Ik ben niet van plan om haar hielen te likken. Niet meer.

Zodra ik mijn geld heb, ben ik hier weg.

Ik knip het licht in mijn studio aan, waardoor je meteen ziet wat een trieste bedoening het hier is. De witte verf is niet gebarsten, maar heeft een saaie, glansloze uitstraling, zo'n beetje net als al het andere in dit appartement. Het lijkt wel of er op elk meubelstuk en elk apparaat een laag vuil ligt die ik er niet af krijg, hoe ik ook poets en boen.

Het was niet de bedoeling dat het zo zou zijn. Ik werkte dubbele diensten in de supermarkt en schraapte fanatiek geld bij elkaar om aan de opleiding Verpleegkunde te kunnen beginnen. Na een dienst kon ik dan neerploffen op de bank en naar hartenlust tv-kijken, terwijl ik mijn eenpersoonsmaaltijd wegwerkte. Het was niet mijn bedoeling om zwanger te worden.

En over iets meer dan een maand zal alles anders zijn. Dan heb ik een baby. Een levend, ademend, menselijk wezen voor wie ik verantwoordelijk zal zijn. Dit kindje zal niet alleen gelaten mogen worden, zal kleren en voedsel nodig hebben en op den duur naar school moeten. En het zal me vermoedelijk de halve nacht wakker houden, zodat ik er overdag uitzie als een zombie.

Ik loop naar mijn keukenhoekje, waar ik amper in pas nu ik in

mijn derde trimester ben. De papieren zak met boodschappen zet ik op het aanrecht. Elke dag voordat ik wegga, speur ik de supermarkt af, op zoek naar dingen die tegen de uiterste verkoopdatum aan zitten of er overheen zijn. En vandaag heb ik een verzameling ingeblikt voedsel op de kop getikt en wat brood en kaas. Ook heb ik een pakje melk gevonden dat maar één dag over de datum is, en waarschijnlijk nog prima smaakt. En vijf blikjes tonijn.

Elke vrouw heeft haar eigen rare zwangerschapsverslaving. De mijne is tonijn. Al sinds het begin van het tweede trimester, toen de misselijkheid was verdwenen, smacht ik naar tonijn. Vanwege het kwikgehalte kan ik er niet zoveel van eten als ik zou willen, anders zouden al mijn maaltijden, zelfs het ontbijt, uit tonijn bestaan. Vandaar dat ik mijn foetus informeel Tonijntje heb genoemd.

Eten we vanavond tonijn, mama?

Oké, dat is nog zoiets raars. Ik verbeeld me vaak dat mijn baby vanuit de baarmoeder tegen me praat. En ik ben echt mijn verstand niet verloren. Ik weet best dat mijn acht maanden oude foetus niet kan praten. Maar soms hoor ik haar lieve stemmetje glashelder iets tegen me zeggen. Hoewel ik haar gezichtje nog niet heb gezien, hou ik al van haar. Ik wil dat ze een beter leven zal hebben dan ik tot nu toe heb gehad, met alle voordelen die ik heb gemist. En ik zal al het nodige doen om ervoor te zorgen dat ze het krijgt.

Daarom voel ik me zelfs niet een klein beetje schuldig over het geld dat ik in het vooruitzicht heb.

Hoofdstuk 3

Nog geen vijf minuten later staat Jackson bij me voor de deur met een bruine papieren zak in zijn handen.

Hij zou het eten met plezier voor me naar de keuken brengen, maar ik ben hem te vlug af. Ik gris de papieren zak uit zijn handen en hij dreuntel achter me aan, zijn oren nog vuurrood van de kou. Ik scheur de zak open, waarbij een overvloed aan verleidelijke aroma's vrijkomt, en ruk er een van de witkartonnen bakjes uit. In mijn gretigheid scheur ik de flappen er haast af.

Ik neem niet eens de moeite om een bord te pakken. Ik grijp een vork uit de la onder het aanrecht en eet rechtstreeks uit de verpakking. Ik weet niet of 'eten' in dit geval wel het juiste woord is. Naar binnen schrokken is misschien toepasselijker. Ik ben tegenwoordig altijd uitgehongerd.

'Sorry,' zeg ik tussen twee happen door. 'Het is een tijdje geleden dat ik iets heb gegeten. Dubbele dienst.'

Hij frons zijn voorhoofd. 'Is dat wel goed voor de baby?'

'Ik ga binnenkort minder werken.'

Al ben ik dan te ongeduldig om borden te pakken, Jackson pakt er twee uit het kastje boven het aanrecht. Hij maakt aanstalten om ook een bakje uit de zak te halen, maar bedenkt zich dan.

'O, hé,' zegt hij, 'ik heb iets voor je meegebracht.'

Ik was zo afgeleid door een mals stukje kip dat ik het cadeautasje dat Jackson op het aanrecht had gelegd, niet eens had gezien. Hij had het natuurlijk uit zijn auto gehaald toen hij naar beneden ging

om het eten aan te nemen. Het is roze en glitterig. Daar moet ik om lachen, want hij is het tegenovergestelde van roze en glitterig. Het is moeilijk voor te stellen dat hij dit heeft uitgezocht.

Misschien heeft hij mijn gedachten gelezen, want hij lacht ongemakkelijk. 'Het is voor de baby.'

Hoe ik er ook van geniet om vorken vol lo mein noedels in mijn mond te schuiven, van de gedachte aan een cadeautje word ik nog enthousiaster. Ik heb nog helemaal geen cadeautjes voor de baby gekregen. Nou ja, op het autostoeltje dat mijn broer me heeft gestuurd na. Dat zit nog steeds in de kartonnen doos waarin het werd afgeleverd.

Ik pak het roze glittertasje en hou mijn adem in bij het zien van de inhoud. Het is letterlijk het schattigste wat ik ooit heb gezien. Het is een pakje, gemaakt voor een onmogelijk klein mensje. Van horen zeggen weet ik dat het een onesie wordt genoemd. En op de voorkant staan in roze letters de woorden waarvan mijn hart smelt:

My Mommy Loves Me

Op dat moment schopt Tonijntje me alsof ze wil laten weten dat ze het ermee eens is. Hoewel het nog maar iets meer dan een maand duurt voordat Tonijntje zich aandient, heb ik nog geen babykleertjes ingeslagen. Dus dit is het eerste. Heftig knipperend met mijn ogen staar ik naar het pakje. Ondanks mijn groeiende buik en het constante geschop tegen mijn ribben heeft deze onesie iets waardoor het voor het eerst allemaal heel echt lijkt. Ik krijg een baby en ze gaat dit dragen.

O mijn god, ik moet huilen.

'Vind je het leuk?' vraagt Jackson gretig.

Als ik ook maar iets zeg, al is het gewoon ja, ben ik verloren, dus ik knik alleen maar. Zijn gezicht klaart op.

Niets van dit alles hoort bij zijn werk. Het is niet zijn taak om Chinees eten of schattige babykleertjes voor me mee te brengen. De reden dat hij hier is, heeft daar niets mee te maken. Die heeft alles te

maken met de inhoud van de leren aktetas die hij bij de voordeur heeft laten staan. Wat daarin zit, is de enige reden dat hij hier is en de enige reden dat hij hier ooit is geweest. En als dat allemaal is afgehandeld, komt hij hier niet meer terug. Dan zullen er na een lange werkdag geen lo mein noedels of loempia's of verrassingsbezoekjes meer zijn.

Jackson komt hier niet voor de gezelligheid naartoe. Het is zijn werk.

‘En...’ zeg ik, terwijl ik mijn bakje eten oppak en meeneem naar de bank, die tevens dienstdoet als mijn bed. Mijn buitengewoon oncomfortabele bed. Ik plof neer en leg mijn opgezette benen op de salontafel. ‘Wat wilde je met me bespreken?’

Jackson pakt zijn eigen bakje eten op en komt naast me op de bank zitten. ‘Ik wilde alleen een paar kleine bijzonderheden van het contract met je doornemen. Maar de volgende keer dat ik hier ben, zal het klaar zijn om getekend te worden.’

Ik krijg een kriebelig gevoel in mijn onderbuik en ik weet niet of dat van de zenuwen komt, of dat het de baby is. Niet te geloven dat ik heel binnenkort een contract ga tekenen dat me een flinke som geld zal opleveren. Zoveel dat ik de rest van mijn leven op rozen zit.

Het begon allemaal bijna acht maanden geleden.

Ik was met een vriendin naar het skigebied gereden waar mijn broer Dennis als skileraar werkt, zodat we gewoonlijk een fikse korting kregen op ons verblijf. Die avond had hij het druk, dus waren we naar een plaatselijke bar gegaan om iets te drinken. Een man in een donker pak bood me een drankje aan. Hij was knap op een zakelijk aandoende manier, met een duur kapsel en gebeeldhouwde trekken. Zijn vanzelfsprekende charme bracht me ertoe om zijn aanbod aan te nemen. Hij vertelde me dat hij daar was voor een belangrijke zakendeal en dat hij maar één nacht bleef. Terwijl mijn vriendin werd afgeleid door een kerel met een matje in zijn nek, zat ik zomaar ineens te flirten met deze zelfverzekerde, aantrekkelijke oudere man. Hij was totaal anders dan welke man uit mijn eigen omgeving dan ook.

Om kort te gaan, ik moet een paar drankjes te veel hebben gehad. Ik herinner me niet veel van die nacht, maar ik werd wakker met barstende hoofdpijn en een kurkdroge mond. Ik wist alleen nog vaag dat ik met de knappe zakenman naar mijn hotelkamer was gegaan, maar ik schaamde me te erg om te bekennen dat ik me niet eens zijn naam kon herinneren. Ik beschouwde het als een leerzame ervaring en deed mijn best het te vergeten.

Tot mijn menstruatie uitbleef.

Ik was niet eens een partygirl. Ik ging haast nooit uit en stak al mijn energie in het sparen voor mijn droom: de opleiding Verpleegkunde. Toch had ik, heel banaal allemaal, te veel gedronken, was zwanger geraakt en wist niet eens wie de vader van mijn kind was.

Het was niet bepaald hoe ik mijn leven voor me had gezien, maar na uitgebreid bij mezelf te rade te zijn gegaan, besloot ik de baby te houden en groot te brengen. Misschien dat ik op een gegeven moment de juiste man zou tegenkomen, maar zo niet dan zou ik het in mijn eentje doen. En de opleiding Verpleegkunde? Nou als dat mijn bestemming was, zou ik er uiteindelijk wel terechtkomen. Daar was ik van overtuigd.

Toen gebeurde er iets onverwachts.

Drie maanden geleden zat ik naar het nieuws te kijken, een bord eten op mijn groeiende buik, toen ik een man op het scherm zag. Onder zijn knappe gezicht stond zijn naam vermeld: Simon Lamar. Hij was een plaatselijke zakenman, gespecialiseerd in vastgoedontwikkeling.

En hij was de man met wie ik uit die bar was vertrokken in de nacht dat Tonijntje was verwekt.

Wat er daarna gebeurde, was in de verste verte geen sprookjesachtige afloop. Ik wilde dat ik kon zeggen dat ik Simon Lamar wist te vinden, dat hij, hoewel verrast, dolblij was met mijn zwangerschap en zijn best deed me voor zich te winnen. Ik wilde dat ik kon zeggen dat hij zich, na een paar maanden van hofnakerij, op één knie

liet zakken en me vroeg met hem te trouwen zodat we een gelukkig gezinnetje konden vormen met z'n drietjes. Dat was het scenario dat ik voor me zag toen ik contact zocht met Simon om hem over mijn omstandigheden te vertellen.

Het verliep niet helemaal op die manier.

Ondanks het feit dat ik me niet kon herinneren dat ik die nacht een trouwring aan zijn vinger had gezien, was Simon Lamar wel degelijk getrouwd. En dat niet alleen, hij had al twee kinderen en zat absoluut niet te wachten op buitenechtelijke nakomelingen. Ook wilde hij niet dat zijn geliefde echtgenote achter zijn ontrouw zou komen. Of de media, wat dat betreft. Hij wilde me niet eens ontmoeten, zelfs niet nadat de vaderschapstest die hij had geëist had uitgewezen dat hij inderdaad de vader van mijn kind was.

Wel liet hij Jackson contact met me opnemen om me een buitengewoon interessant aanbod te doen. Een scheepslading geld, meer dan genoeg om in het onderhoud van mijn kind en mijzelf te voorzien. Ik zou me geen zorgen hoeven te maken over huur, kinderopvang, of zelfs maar over collegegeld voor mijn dochter. Simon zou dat allemaal betalen. Het enige wat ik moest doen, was een geheimhoudingsverklaring tekenen, waarin ik beloofde dat niemand behalve Simon en ik (en Jackson) ooit zou weten dat hij de vader van mijn kind was.

Ik heb ja gezegd.

Wat kon ik anders? Ik moest wel. Simon bood aan mijn toekomst en die van Tonijntje levenslang veilig te stellen. En als toekomstige alleenstaande moeder zou het dom van me zijn geweest om daar nee tegen te zeggen.

Dankzij Simons royale aanbod kan ik toch zoals gepland aan de opleiding Verpleegkunde beginnen, of zelfs nog eerder dan verwacht. Ik kan mijn dochter naar de beste particuliere scholen sturen. Ik hoef haar niet op te laten groeien in een krap studiootje. Hij heeft me gered.

‘Dank je dat je zoveel moeite hebt gedaan om dit contract rond te krijgen,’ zeg ik tegen Jackson, met mijn mond vol noedels.

Hij wappert met zijn hand. 'Dat is mijn werk.'

Is dat eigenlijk wel zo? Jackson is hier elke week naartoe komen rijden om te helpen de deal in orde te maken. Een heleboel dingen hadden telefonisch afgehandeld kunnen worden, maar hij stond er altijd op om het persoonlijk te doen. Dat is meer dan wat er van Simon gezegd kan worden, die ik sinds die noodlottige avond niet eens meer heb gezien.

En ik geloof dat Jackson het beste met me voorheeft. Er stonden clausules in het contract waar ik misschien heel naïef mee akkoord was gegaan, als Jackson het me niet had afgeraden. 'Deze indexering van de kosten van levensonderhoud is niet hoog genoeg. Dat is niet eerlijk tegenover jou.'

Jackson steekt zijn hand in de binnenzak van zijn colbertje, haalt er een envelop uit en legt hem voor ons op de salontafel. Uit ervaring weet ik dat die vol met biljetten van twintig dollar zit, net genoeg om de komende periode de kosten van eten, andere boodschappen en zorg te dekken.

Hoewel er een ruimere betaling aan zit te komen, hebben die enveloppen met cash de afgelopen maanden mijn last aanzienlijk verlicht.

'Dank je wel,' zeg ik.

Hij duwt zijn bril omhoog op de brug van zijn neus. 'Geen probleem. De bank was nog open toen ik op weg ging.'

Eerder heeft hij nooit iets gezegd over naar een bank gaan. Voordat de onderhandelingen begonnen, had Simon heel duidelijk gemaakt dat ik geen penny zou krijgen voordat het contract was getekend. Maar later kwam Jackson aanzetten met die enveloppen met kleine bedragen cashgeld, en ik nam aan dat Simon van gedachten was veranderd. Nu vraag ik me echter af of Jackson me dat geld al die tijd misschien uit eigen zak heeft gegeven.

'Trouwens,' zegt hij voordat ik het kan vragen, 'Simon komt over een paar dagen hiernaartoe om het definitieve contract te ondertekenen en een paar dingen met je te bespreken.'

‘O.’ Ik word nerveus bij de gedachte dat ik Simon weer zal zien. Misschien omdat hij nog niet erg enthousiast is geweest sinds hij van mijn zwangerschap afweet. Het staat in schril contrast met hoe ontzettend charmant hij was op de avond toen we elkaar leerden kennen. ‘Oké, denk ik.’

‘Ik ben er ook bij,’ voegt hij eraan toe.

Hij lacht geruststellend naar me en onwillekeurig denk ik dat ik wilde dat Jackson degene was geweest die ik die avond had ontmoet in de bar bij de skihut. Ik zou met genoegen afzien van het gigantische aanbod van Simon, voor de kans om een gezin te stichten met een geweldige man als Jackson.

Maar zo moet ik er niet naar kijken. Ik kan het verleden niet veranderen. Ik moet me gelukkig prijzen dat ik zo’n royaal aanbod van Simon heb gekregen. Het betekent dat ik mijn kind de rest van haar leven alles zal kunnen geven wat ze nodig heeft.